Р А З П О Р Е Ж Д А Н Е
№ 41483

гр. София, 26.10.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 37 състав,** в закрито заседание на 26.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

като разгледа дело номер **2017** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 405 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК.

Образувано е по молба от 12.10.2026 г. на Н. М. С., Е. К. М. и М. К. С., с която се иска издаване на изпълнителен лист за сумата в размер на 2388 евро – разноски и за сумата в размер на 195 852,81 евро – остатък на главницата за определеното обезщетение за отчуждаване на имота.

В молбата са посочени съответните суми за всяка от трите молителки, съобразно квотите им на собственост. Поддържа се за частично плащане на сумите за разноски и определеното обезщетение, които са предмет на постановеното решение, за което посочва конкретни размери.

Молбата за издаване на изпълнителен лист е частично основателна:

При извършена служебна проверка за допустимост на молби, съдът приема, че същите са подадени от активно процесуално легитимирани страни – участници в производството по делото в качеството му на жалбоподатели и лица в полза, на които са присъдени разноски.

Постановено е решение № 37937/01.10.2026 г. по адм. д. № 2017 по описа за 2026 г. на Административен съд София – град, с което Столична община е осъдена да заплати на Н. М. С., Е. К. М. и М. К. С. сумата в общ размер на 3629,42 евро, представляващи направени разноски по делото.

С решение № 37937/01.10.2026 г. по адм. д. № 2017 по описа за 2026 г. на Административен съд София – град е изменен размерът на паричното обезщетение по Заповед № СОА19-РД40-178/07.10.2019 г. на кмета на Столична община, като е увеличено от 18 731,70 лева на 243 387,05 евро, разпределено между жалбоподателите съобразно квотите им собственост.

Решението на АССГ е окончателно – арг. чл. 27, ал. 6 ЗОС.

Настоящият състав приема, че влязлото в сила съдебно решение на АССГ, но само в частта за разноските, представлява изпълнително основание по чл. 404, т. 1 от ГПК, което удостоверява подлежащото на изпълнение вземане за разноски в полза на Н. М. С., Е. К. М. и М. К. С.. В тази връзка следва да се издаде изпълнителен лист за поисканата сума в общ размер на 2388 евро – разноски. Неоснователно е искането за издаване на изпълнителен лист в условията на разделност съобразно квотите на собственост на трите молителки, тъй като разноските са присъдени общо на

Н. М. С., Е. К. М. и М. К. С., т. е. разпределянето на сумата по квоти са вътрешни отношения.
Неоснователна е молбата в частта, с която се иска издаване на изпълнителен лист за определеното обезщетение за отчуждаване. Редът по чл. 406 и сл. от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) е неприложим относно задълженията, възникнали от влязъл в сила административен акт, включително и в случаите (като процесния), в които този акт е изменен при решаване на въпроса по същество от съда. Поради това и изменението на обжалваната в съдебното производство заповед, в частта на определеното обезщетение, не съставлява основание за издаване на изпълнителен лист за сумата на увеличеното обезщетение. Общият ред за изпълнение на административните актове и съдебните решения по административни дела (освен в изрично уредените в чл. 269 от АПК случаи, в които по изключение е неприложим), не предвижда издаването на такъв лист за неговото изпълнение.
Специалните норми на Глава III на ЗОС относно процедурата на отчуждаване изключват възможността за принудително изпълнение, изразяващо се в събиране на сумата в размер на определеното равностойно парично обезщетение (РПО). Съдебното решение, постановено по жалба против заповедта за отчуждаване в частта ѝ относно определеното РПО, разрешава спора между страните относно размера на обезщетението, но не създава изискуемо парично задължение на общината в полза на правоимащия. Съгласно чл. 29, ал. 3 ЗОС, имотът се смята отчужден (във всяка от различните хипотези) от датата на плащане на обезщетението от общината. До момента на плащането собственикът запазва имота си и поради това – няма основание да търси принудително изплащане на обезщетение за него. Наред с това, отчуждаването настъпва, според посочените разпоредби, с превеждането на сумата по сметка на правоимащия. Законът не допуска друг начин на плащане на РПО, освен чрез превод от общината в банка по сметка на правоимащите.
Същият извод се налага и от разпоредбата на чл. 29, ал. 6 от ЗОС, съгласно която, ако в 6-месечен срок от влизането в сила на заповедта по чл. 25, ал. 2 от ЗОС или на съдебното решение дължимото парично обезщетение не бъде преведено по сметка на собственика на имота, кметът на общината отменя заповедта за отчуждаването по искане на собственика. В тази случаи кметът няма право и на преценка, той действа при обвързана компетентност и при направено искане е длъжен да отмени заповедта за отчуждаване. Именно това е предвидената от специалния закон последица при неизпълнение на задължението за неплащане на РПО, и тя изключва общия ред за принудително изпълнение.
В ЗОС е предвидено и обезсилване на заповедите, ако в предвидения от закона срок не бъде предявено искане за отмяна на заповедта за отчуждаване и в този срок дължимото парично обезщетение заедно с лихвите не бъде преведено по сметка на собственика на имота - чл.29, ал. 8 ЗОС. Иначе казано, при неплащане на сумата до изтичането на определен срок, последицата се състои в това, изобщо да отпадне и основанието за дължимостта на обезщетението; влязлата по-рано в сила заповед (включително с изменението ѝ) се обезсилва, което предполага нова отчуждителна процедура за реализация на предвиденото с устройствения план мероприятие. Тази нова разпоредба (на чл. 29, ал. 8 ЗОС) налага извода, че законът не допуска принудително изпълнение за сумата на обезщетението, тъй като изрично предвижда обезсилване на заповедта за отчуждаване при неплащане и без направено искане за това. Настоящият състав по изложените дотук съображения намира, че специалните правила на това производство, продиктувани от горепосочената цел, изключват приложението на правилата на принудителното изпълнение на парични вземания, в т. ч. издаването на изпълнителен лист.
Предвид гореизложеното и на основание чл. 406 от ГПК, съдът

Р А З П О Р Е Д И:

ДА СЕ ИЗДАДЕ ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ЛИСТ в полза на Н. М. С., Е. К. М. и М. К. С. срещу Столична община за сумата в общ размер на 2 388 евро, представляваща направени разноски.
ОТХВЪРЛЯ молбата от 12.10.2026 г. на Н. М. С., Е. К. М. и М. К. С. за издаване на изпълнителен лист срещу Столична община за увеличеното обезщетение по Заповед № СОА19-РД40-178/07.10.2019 г. на кмета на Столична община обезщетение, а именно за сумата в размер на 195 852,81 евро, която не е заплатена към момента.

Разпореждането, съгласно чл. 407, ал. 1 от ГПК може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ с частна жалба в двуседмичен срок, който за молителите тече от съобщаването, а за ответника – от връчване на поканата за доброволно изпълнение.
Препис от разпореждането да се връчи на молителите Н. М. С., Е. К. М. и М. К. С..

Съдия: